

ter paa forskjellig Maade; der var 3 forskjellige Anstuelser med Hensyn til, hvorledes Kongeriget burde stilles ligeoverfor Island. Sagen beroer for Diebliffet hos Finantsministeriet. Jeg skal tilspøe, at for Justitsministeren er der ikke blot den Tilskyndelse til at faae Sagen snarest muligt bragt i Orden, at den staaer saa stærkt i Forbindelse med det Punkt, den ærede Rigsdagsmand fremhævede med Hensyn til Underfluddet; men der er et andet særdeles væsentligt Punkt, og det er, at Alt, hvad der vedkommer Islands forfatningsmæssige Stilling, nødvendigviis maa stilles i Bero, indtil det finantsielle Forhold nogenlunde er ordnet, og der er mange Hensyn, der bringe Justitsministeren til levende at ønske, at ogsaa disse Forfatningsforhold maatte kunne finde en snarlig og heldig Løsning.

N. Sage: Jeg skal kun opholde Thinget et Par Minutter, idet det ikke har forekommet mig, at nærværende Lovforslag indeholdt noget Stort og Nytt, der kunde gjøre det nødvendigt ved første Behandling at gaae ind paa en gennemgaaende Drøftelse deraf. Jeg har troet, at det, saaledes som det er, uden mange Bemærkninger kunde gaae til det Udvalg, der jo sandsynligviis vil blive nedsat, for der at arbejdes igjennem, men for Øvrigt er min Hovedbeveæggrund den, at jeg for min Person i denne Session agter at fatte mig saa kort som muligt og at afholde mig fra at opholde det ærede Thing mere, end jeg finder høist nødvendigt, idet jeg antager, at det er ønskeligt, at vi, naar Finantsloven er gaaet igjennem, og vi i Øvrigt have bearbejdet, hvad der maa ansees nødvendigt i denne Session, kunne komme hver til Sit. Der er mangfoldige ærede Medlemmer — jeg tør vel sige, at det er det store Fleertal — som vistnok meget nødt i denne bevægede Tid kunne være hjemme fra, og vi maae hellere være belavede paa at blive indkaldte igjen, hvis Regjeringen skulde finde det nødvendigt at anmode os om vor Bistand til at møde, hvad der maatte forestaae. Jeg skal heller ikke for Tiden inblade mig paa de større landsfinantsielle Sager, der med fuldkommen Berettigelse og vistnok ogsaa til Nytte kunne finde en Drøftelse, inden vi stilles ad, men som

neppe for Diebliffet kunne behandles paa den Maade, man maatte ønske. Naar jeg nævner de større finantsielle Spørgsmaal, er det naturligt, at jeg seer hen til Rigsdagen som den Institution, der skal og maa bære den store Byrde af de Udgifter, som sandsynligviis vilde forestaae, og jeg lægger til, at jeg er overbevist om, at Rigsdagens store Fleertal med Glæde vil bringe ethvert Offer, Regjeringen vil forlange af Folket, for at forsvare Danmarks Grændse mod ydre Vold. — Et æret Medlem i min Nærhed, der talte i Begyndelsen af Forhandlingerne (Madsen) omtalte Unødvendigheden af Havne paa Vestkysten af Sylland, og det er mig umuligt at lade en saadan Bemærkning hengaae upaataalt. Det maa staae levende for os Alle, hvilken Forlegenhed vi kunne komme i, ja, have været nærved at komme i, ved at kunne blive aldeles affaarne fra det øvrige Fastland, naar vi ikke have en ikke let tilfryselig Havn paa Vestkysten af Sylland. Det har altid været min Tanke — hidtil besvære kun en Drøm —, at vi der skulde kunne faae indrettet en Havn, tilgængelig paa alle Aarets Tider, hvilket for en stor Deel vilde gjøre os uafhængige af den Vei, der hidtil alene har ført os til og fra Fastlandet, og jeg tillader mig at bringe dette til Minde, fordi jeg er overbevist om, at Regjeringen selv vil finde, at vi saa snart som muligt maae komme til en saadan Udvei. Vi kunne ikke leve her, udsatte for at blive aldeles affaarne, hvergang en overmægtig og overmodig Tjende saacr Øst til at overfalde en Deel af vort Land. Vi maae have en Mulighed for at kunne reise og forsende til den øvrige Deel af Verden. — Der er talt Endeel om Borgervæbningen og de Bærnepligtige, der have søgt at frigjøre sig ved at tage Borgerskab. Jeg tør maaftee henlede den høitærede Justitsministers Opmærksomhed paa en Artikel i et Dagblad for iafte, hvori der omtales, at Arbejderne ved Usferød Fabrik ikke møde, fordi deres Nærverelse ved Arbejdet der er bleven fundet nødvendig. Derfor dette er Tilfældet, forekommer det mig, at det er et saa overordentligt Misbrug, der er foregaaet, at jeg er vis paa, at Regjeringen ikke vil see igjennem Tingre med, at det længere fortsættes. At tilvirke nogle Men